

W tytułowej kwestii wypowiedział się ostatnio Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który rozpoznawał skargę na uchwałę Rady Miasta w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Na jakie elementy zwrócił uwagę Sąd?

WSA zauważył po pierwsze, że art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, (któremu odpowiada obecnie obowiązujący art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w planie przewiduje się teren przeznaczony do zabudowy, to obowiązkowo należy określić parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu (zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu), i można do tego użyć takiego parametru kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu, jak linia zabudowy (por. wyrok NSA z 6 września 2012 r., sygn. akt II OSK 1343/12).

W konsekwencji w ocenie WSA linie zabudowy były i są jednym z tych parametrów zabudowy, których (w zależności od potrzeb) można użyć w celu kształtowania zabudowy. Przy ich pomocy w planie miejscowym określa się granicę, której zabudowa nie może przekroczyć (linia zabudowy nieprzekraczalna) albo ustala się miejsce, w którym zabudowa (dokładnie jedna z jej ścian) ma się znaleźć (linia zabudowy obowiązująca) – wskazywał Sąd. Według WSA taki jest sens unormowania ustawy z 1994 r., zawierającego wymóg ustalenia w zależności od potrzeb lokalnych warunków, zasad i standardów kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym również linii zabudowy i gabarytów obiektów, a także maksymalnych lub minimalnych wskaźników intensywności zabudowy – dla konkretnego terenu, tj. określonej jednostki planistycznej. Określenie w planie miejscowym danych z tego przepisu jest więc zdaniem Sądu obowiązkowe wówczas, gdy zachodzi taka potrzeba i konieczność; przy ocenie, czy taka potrzeba oraz konieczność w określonym przypadku zachodzą, należy brać pod uwagę charakterystykę terenu, funkcję i sposób zagospodarowania terenu oraz charakter zabudowy. Jeżeli zatem stan faktyczny obszaru objętego planem nie daje podstaw do zamieszczenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego ustaleń, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 6 ustawy z 1994 r. (czy obecnie w art. 15 ust. 2 ustawy z 2003 r.), to ich brak nie może stanowić o jego niezgodności z prawem – orzekł WSA.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 maja 2021 r., VII SA/Wa 10/21

Źródło: [CBOSA](#)